

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Entre dos mons

La història. Manchester i Punjab, 1975. El fill adolescent de la família Khan viatja al Pakistan acompanyat del seu pare. Un cop allí, descobreix les seves arrels culturals i familiars..

La pel·lícula. El 1999 s'estrenava *Oriente es Oriente*, una esplèndida comèdia familiar sobre el mestissatge cultural, altrament dit, el xoc de dos mons, d'usos i costums contraposats, de maneres d'estimar fins i tot. En el fons, el tema sempre actual de la immigració i les seves conseqüències econòmiques i sentimentals.

Occidente es Occidente és la seqüela d'aquell film, això sí, produït onze anys després. Per tant, les peripècies de la família Khan ja estan un pèl esborrades de la memòria. I més a casa nostra, on *Occidente es Occidente* s'ha estrenat amb quatre anys, quatre, de retard. El televisiu Andy De Emmony (Londres, 1967) mostra amb sentit i sensibilitat el (melo)drama d'un món per descobrir, és a dir, a través dels ulls d'un adolescent, alhora que, des del punt de vista del seu pare, és el retorn al país que va abandonar fa 35 anys. Per tant, aquesta doble visió obliga l'espectador a involucrar-se com a turista cultural, però també a reviure emocions de renúncia traumàtica. En aquest aspecte, *Occidente es Occidente* juga la carta de la universalitat, permetent compartir unes experiències diferents, a obrir-nos a altres maneres de viu-

re i veure el món que ens envolta. Així, basculant entre el bon humor i el sentimentalisme a frec de llàgrima, s'aconsegueix comprendre el drama subjacent a tota persona que s'hagi vist obligada a buscar-se la vida fora de casa. Andy De Emmony evita caure en els extrems folletinescos, tant com fugir de la comèdia farsesca, tipus *Bienvenidos al norte*. L'heterodoxa nòmina d'interpres excel·lents també ajuda al bon nivell del film, captats per una fotografia que situa l'acció

Occidente es Occidente

Director: Andy De Emmony.
Intèrprets: Aqip Khan,
Om Puri, Linda Bassett.
Regne Unit, 2010. 103'.
Lauren Lleida. 27 juny.

lluny del retrat turístic a l'ús.

El tema. La família és l'única pàtria.

La imatge. El noi i el vell filòsof mirant-se a l'espill, que els emmarca i uneix.

La frase. "Viure és saber adaptar-se a diari", li comenta el vell filòsof al noi. Per tal de situar-se en el món es fa el que es pot per semblar situat. O no?

La recomanació. Ideal per a esperits viatgers i per als tafaners dels eternals secrets de família, i de la guerra entre generacions i sexes.